

Winterhulp 2015/2016

Door omstandigheden is het januari 2016 geworden, voordat wij naar Oekraïne af konden reizen.

We hebben deze keer heel wat gereisd, vaak in de sneeuw en weer fijne ontmoetingen gehad.

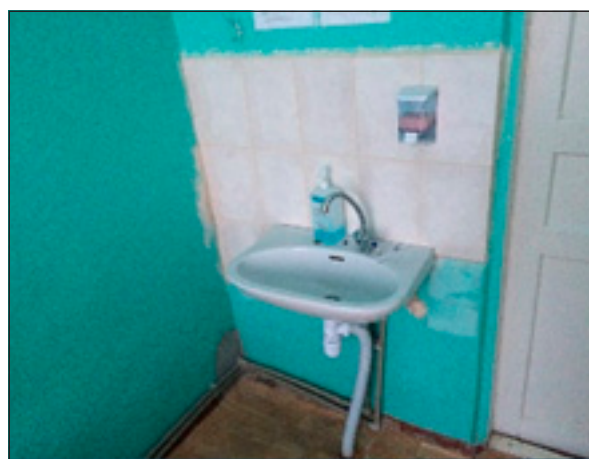
We zijn eerst bij het dominees echtpaar Gabor en Erica geweest. Zij wonen tegenwoordig in Hongarije ongeveer 25 km van de grens met Oekraïne in het dorp Szamosszeg. Voorheen woonden en werkten ze in Nagygejóc en na 5 jaar werken ze nu hier. Er komen ongeveer 80 tot 100 mensen naar de kerk, terwijl er plaats is voor 1000 kerkgangers. De meesten zijn ouderen en de generatie van 40/50 komt bijna helemaal niet. Ook de jeugd komt niet veel in de kerk, maar daar willen ze juist op gaan investeren. Daarna zijn we door gereisd naar Oekraïne, bij de grens weinig problemen en zo komen we bij het kindertehuis in Nagydobrony, waar we al veel vaker hebben geloofd.

De volgende morgen gaan we toch even kijken in Nagygejóc en ontmoeten daar naast de bekende presbyter (scriba) ook een interim dominee, die goed Engels spreekt. Hij werkt in Gät een dorpje 8 kilometer verderop, maar probeert nu ook in dit dorp zondags te preken en ook wat bijéénkomsten door de week te organiseren. Dus gelukkig wordt het woord van God in deze gemeente nog steeds verkondigd en gaat Zijn werk door.

Half in de middag gaan we toch op reis, ondanks dat dit eigenlijk de volgende dag pas zou gaan gebeuren. We rijden tot aan Lviv, de laatste uren volop in een sneeuwjacht bij -10 gr.

De andere morgen gaan we op weg en rijden van Lviv naar Rivne en dan Zitomyr. Daarna richting

Kiev, maar eerst gaan we 2 arme gezinnen midden in de bossen (20 km van de snelweg)

bezoeken. De moeders van deze gezinnen moeten eigenlijk allebei worden geopereerd, maar hebben daar geen geld voor. We hebben hen een voedselpakket gegeven en zijn onze reis vervolgd naar Kiev. We hebben net een stukje van de stad gepakt en zijn toen afgezakt richting Odessa, dit ligt bij de Zwarte Zee. Om 20.00 uur een slaappleats opgezocht en de volgende morgen rond 08.00 uur weer op pad. Inmiddels rijden we bijna alleen maar over besneeuwde wegen en rond 12.00 uur ko-

men we dan ook een lange file tegen. Wij er een beetje langs gereden en wat bleek, er waren 2 vrachtauto's tegen elkaar aangereden, geen doorkomen meer aan.

Gelukkig was er een sneeuwrees machine en die heeft een baan langs het ongeval gefreesd, zodat we onze weg konden vervolgen. Toen waren we om 15.00 uur vlakbij Gherson, waar een contactpersoon woont, waar we al vaker mee op pad zijn geweest.

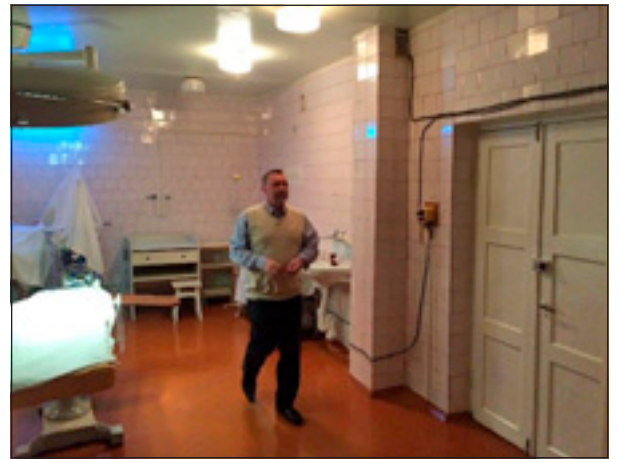
Allereerst bezochten we met haar een dokterspost, die door een andere stichting (waar we wel vaker contact mee hebben) uit Nederland, is opgeknapt. De huidige dokter, die daar al 23 jaar werkt, heeft nu voor het eerst koud en warm stromend water. Er is

en bron geslagen en een pomp geplaatst en een boiler opgehangen en in elke kamer een wastafel met tegels aangebracht. Naar de gewoonte moesten we natuurlijk koffie/thee drinken met koeken en snoep etc. Toen kwam ook de burgemeester van het dorp nog langs om te bedanken. En nog een gewoonte, we moesten nog mee naar een andere dokterspost, die ook nog opgeknapt moest worden. Want ze denken, als we het hen laten zien willen ze misschien wel helpen en dit hebben we ook in Holland inmiddels weer aan Rijnsburg doorgegeven en dit gaat waarschijnlijk wel gebeuren.

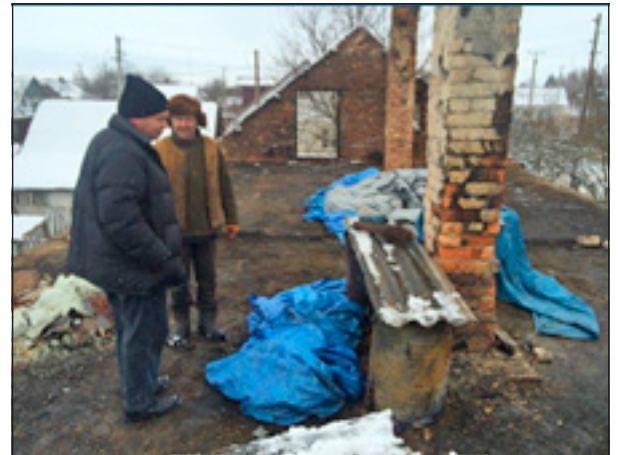
Daarna zijn we naar het jongenshuis gereden. Hier hebben we 4 jaar geleden een actie voor gehouden om 150 nieuwe bedden en matrassen te kopen. We wilden graag de huidige staat zien en we hadden enkele zakken met een soort gebreide sloffen (door Flakkeese dames) bij ons. De jongens waren dolblij met de sloffen en de bedden zagen er nog prima uit! Toen zijn we over zeer gladde wegen weer terug gereden en eindelijk konden we 22.00 uur naar bed.

De volgende dag hebben we een aantal gezinnen en kinderen bezocht. O.a. een jongen, die door kanker maar één oog heeft en hieraan geopereerd moest worden. We hadden geld van een andere stichting uit Nederland, die dit betaalde en wij hebben eten gegeven. Bij een andere jongen, die met z'n oma samen woont en een hersentumor heeft gehad, zijn we op bezoek geweest en ook daar eten achter gelaten.

De volgende dag zijn we naar het midden van Oekraïne gereden. Daar hebben we in Shepativka, het hoofd van de sociale dienst uit die regio weer ontmoet. Deze man met een aantal medewerkers helpen arme gezinnen met het verkrijgen van uitkeringen en/of subsidies. Soms maar heel weinig, maar alle beetjes helpen. Met hem hebben we een vorige keer wel 40 gezinnen bezocht en kleding/kinderwagens/bedjes etc. uitgedeeld.

Nu vroeg hij weer om kleding, want de mensen kunnen het gewoon niet kopen en betalen. Hij vertelde, dat de vraag om kleding enorm is toegenomen en ook zijn medewerkers zien schrijnende gevallen. Via hem zijn we ook in contact gekomen met de directeur van een ziekenhuis in Izjaslav, ongeveer 25 km van

het andere stadje.

Dat ziekenhuis is voor ongeveer 47.000 inwoners, die veelal ook uit de buurt komen. Ze hebben nu 370 bedden maar dat moet met 45 bedden worden teruggebracht tot 325. Ook hier zijn bezuinigingen nodig, want de regering draait de geldkraan langzaam dicht. Je ziet hier in Oekraïne dus wel, dat mensen vaker al voor kleine klachten naar het ziekenhuis gaan.

In dit ziekenhuis hebben we met name de kinderafdeling en de vrouwen afdeling bezocht. Met ook een kijkje in de operatiekamer, waar net daarvoor nog een baby met de keizersnee ter wereld was gekomen. De operatiekamer is verouderd en die zouden ze graag opgeknapt zien, met name ook het elektra gedeelte. Ze willen daar zelf ook aan meewerken, dus zullen we eens zien, wat de mogelijkheden zijn.

Tegenover het ziekenhuis hoorden we, dat afgelopen weekend er brand was geweest op een

bovenverdieping van een huis. Dat gezin bezocht, man geen werk, beneden plafonds kapot door het bluswater. Nagevraagd en wat geld geven kon wel. En wat schetste onze verbazing, toen we eind van de middag weer langs kwamen waren ze al houten balken aan het stellen, want ze wilden weer zo snel mogelijk waterdicht. Dat gaf een goed gevoel, zo concreet hulp bieden!

De volgende dag zijn we weer naar Nagydobrony vertrokken en zo waren we na een week met veel autorijden, heel veel bezoeken en 3300 kilometer verder, weer terug bij het kindertehuis.

Hier hebben we de volgende dag nog met de directeur gesproken. De kozijnen van het kindertehuis buiten zijn toe aan een schilderbeurt. Maar hij vertelde ook, dat door de devaluatie van de munt, de Grieven, er heel veel mensen naar het buitenland gaan, naar Hongarije, Tsjechië en soms Duitsland om daar te gaan werken. Zodoende gaan er bij hem uit het tehuis ook goeie mensen weg die bijna niet te vervangen zijn, omdat hij, omgerekend niet meer dan € 60,00 per maand kan bieden en dit was voor 2 jaar terug nog ruim € 150,00. We hopen en bidden, dat de verzorging voor de kinderen in het tehuis toch door mag blijven gaan en wensen de leiding Gods zegen toe.

Deze keer hebben we dus veel gereisd en wat minder zelf eten gekocht en rond gebracht. De opbrengst van de dankdagcollecte is nu grotendeels gegaan naar 2 projecten, één waar er 4 keer per week voor ouderen in een aantal dorpen eten wordt gekookt en rondgebracht, een soort tafeltje dekje. Dit zijn hele mooi projecten en wij hebben ook zelf gezien hoe dat gaat, zijn ook mee geweest met Sándor, onze contactpersoon om het eten weg te brengen.

En nog een ander project is de school in het zigeunerkamp in Barkaszo, waar we afgelopen zomer met onze jeugd en fam. Tieleman de kinderen een onvergetelijke week hebben bezorgd. Nu is het schooltje ook gereed en komen er 150 kinderen, terwijl op de helft was gerekend. En ook hier moet eten naar toe, anders komen er weinig kinderen, want dit is het enige warme eten wat ze krijgen. Dus ook hier hebben we een bijdrage voor gegeven.

En na 10 dagen zijn we via Budapest weer veilig in Nederland aangekomen en mogen we terug zien op een bewogen, maar prachtige reis. Ook al is het een druppel, we hebben vele arme ouderen en jongeren een beetje van Jezus liefde laten zien.